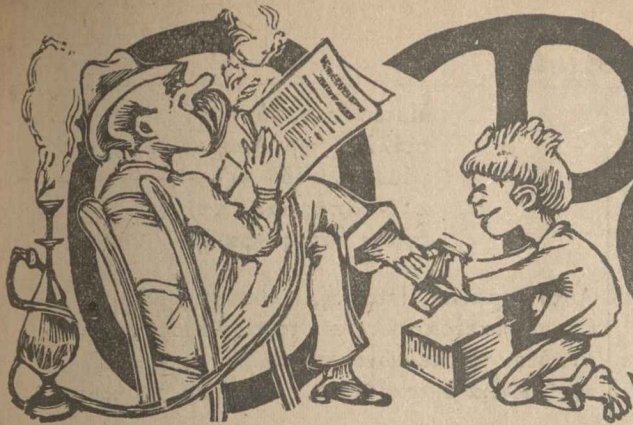

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέταρτον ἀριθμούντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσιδύο τοῦ Νοεμβρίου,
συνεδριάσεις Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνιакόσια,
νέα δρᾶτις Ρωμηῶν μετὰ τὴν γλῶσσα.

Χίλια καὶ ἑξήντα τώρα μετρῶ
καὶ σὲ ρητόρων τρέχω λουτρό.

Ὕμνος μὲνθουσιασμὸν 'στὸν Προϋπολογισμὸν.

Ποῦ πᾶς, καλέ μου Φασουλῇ;
Πᾶν ν' ἀκούσω στή Βουλῇ.
Νᾶλθω καὶ ἐγώ;
Καὶ μ' ἐρωτᾷς;
ἔλα νὰ δῇς τοὺς βουλευτάς.

Ἐγὼ προκρίνω τῇς Βουλῇς
κανένα παλαιοκαφθενέ...
Περὶ μικρά παραλαλεῖς
καὶ ἐνδιατρίβεις, ταπεινέ!

Δὲν ἔρχομαι, ἔρε Φασουλῇ, καὶ μοναχὸς σου τράβα.
Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, δὲν κατεβάζ' ἡ γκλάβα.
Δὲν ἔρχεσαι νὰ φωτισθῇς καὶ κόσμον νὰ φωτίσης;
Δὲν ἔρχεσαι τὰς γνώσεις σου, λιγάκι νὰ πλουτίσης;

Τί νὰ σοῦ πῶ!... μ' ἐκούρασε τόση σοφίας γνώσις.
Δὲν ἔρχεσαι;

Δὲν ἔρχομαι...

Μὰ θὰ τὸ μετανοιώσης.

Δὲν ἔρχομαι, δὲν ἔρχομαι, τὰ λόγια σου χαμένα,
καὶ ἂν πᾶς 'στὸ πάλκο τῇς Βουλῇς ἀκουσε καὶ γιὰ μένα.

Ἐλα 'στὸν πρῶτον σάλο καὶ τὸν ἀναδρασμό,
καὶ ἂντι, μηδαμινέ,
νὰ πᾶς 'στὸν καφθενέ
καὶ νὰ νᾶς ν' ἀκούσης Προϋπολογισμό.

Καλλίτερα 'στὸ πάλκο νὰ χάσκης ἀναιδής,
καλλίτερα 'στὸ δῆμα τὸν Γούναρη νὰ δῇς,
καὶ νὰ λυσιν ν' ἀκούσης Προϋπολογισμοῦ
καὶ πολλῶν ἐλπίδων μεγάλου πλουτισμοῦ.

Κάλλισ, κουτεντιάδῃ,
ν' ἀκούσης λόγων εἰδῃ,
ν' ἀκούσης τρεῖς 'στὸ λάδι,
ν' ἀκούσης τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Καλλίτερα 'στὸ Παρλαμέντο μαζί μου νὰ χασμάσαι,
φίλε ξερακιανέ,
καλλίτερα 'στὸ Παρλαμέντο μαζί μου νὰ κοιμάσαι
παρὰ 'στὸν καφθενέ.

Ἐφέτος θάνατι, ντερτιλῇ,
πολὺς παροξυσμός...

Π.— Μὰ τί σημαίνει, Φασουλῇ,
Προϋπολογισμός;

Φ.— Ἀέρας φρέσκος...

Π.— Δηλαδή;

Φ.— Νούμερ' ἀραδερασμένα,
μεγάλα μαθηματικά καὶ ἄντερα φουσκωμένα.

Π.— Ὁ Μίλησέ μου πῶς καλὰ.

Φ.— Σοῦ τὰ λέω στρογγυλά.
Βλέπεις ἔξοδα, κεφάλαια,
μόνο γιὰ τὸ θεαθῆναι,
βλέπεις ἔσοδα μεγάλα
καὶ ὅμως ἔσοδα δὲν εἶναι.

Βλέπεις τὰ δεδαιωθέντα,
πλὴν πεποίθησις καμμία,
τόσ' ἀκούεις εἰσπραχθέντα,
καὶ ὅμως ἄδεια τὰ Ταμεῖα.

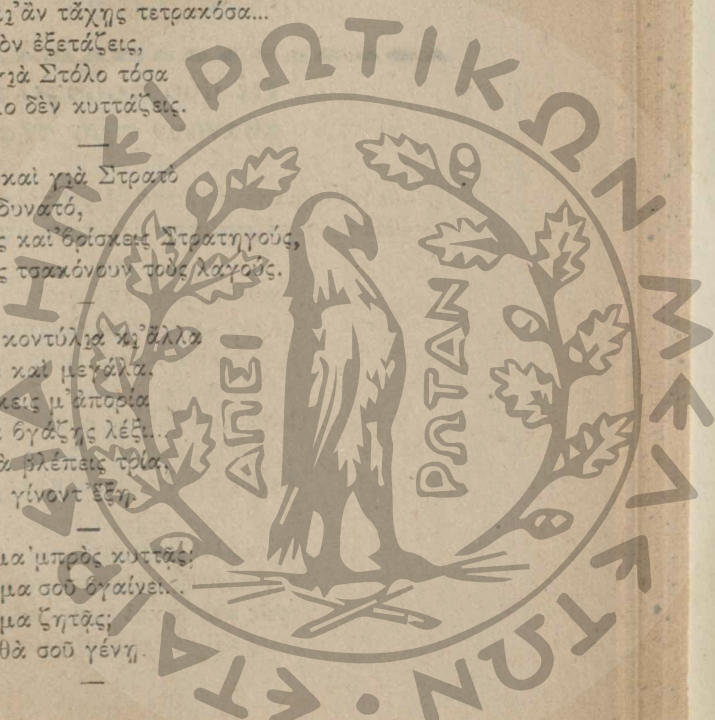
Βλέπεις ἐμπροστὰ σου πλοῦτη
καὶ εἶναι φτώχεια, ἔρε φαούτη,
καὶ 'στὴ φτώχεια πάλι πλούτος,
ποῦ φωνάζεις: τείναι τοῦτος;

Τὰ χάνεις, Περικλέτο, καὶ ἂν τᾶχης τετρακόσια...
θαθεῖα τὸν ἐξετάξεις,
μετρᾷς γιὰ Στόλο τόσα
καὶ Στόλο δὲν κυττάξεις.

Βλέπεις καὶ γιὰ Στρατὸ
κοντύλι δυνατό,
μὰ Στράτευμα γυρεύεις καὶ δοῖσας Στρατηγούς,
ποῦ με τοὺς ἀραμπάδες τσακόνουν τοὺς λαγούς.

Βλέπεις κοντύλια καὶ ἄλλα
μικρά τε καὶ μεγάλα,
καὶ χάσκεις μ' ἀπορία
χωρὶς νὰ δοῦναι λέξι.
τὰ δὲν τὰ βλέπεις τρία,
τὰ πέντε γίνονται ἑξή.

Ἐλλειμμα μὲν πρὸς κυττάς;
περίσσευμα σοῦ δοθαίνει;
περίσσευμα ζητᾷς;
ἔλλειμα θὰ σοῦ γένῃ.

Ευρίσκεις περισσεύματα και ψιθυρίζεις, νάναι;
τάχατε τίνος νάναι;
πλήν απαντᾷς κι' ἐλλείμματα' στὸ πέρνει και' στὸ δίνει
και τότε σκέπτεσαι γι' αὐτὰ πῶς κανενὸς δὲν εἶναι.

Καταλαβαίνει κάθε βλάξ
ἢ νήσις ἢ χορτάτος
φτώχεια και πλούτος ἐναλλάξ
πῶς κυβερνᾷ τὸ κράτος.

Κι' ἐν τούτοις τὸ περισσεύμα, ποῦ ὀρίσεται συνήθως,
ὡς ὑπαρκτὸν δὲν φαίνεται και θεωρεῖται μῦθος,
τὸ δ' ἐλλείμμα' στὴν δρᾶσιν μας τὴν σύγχρονον ἀνάγεται,
κι' ὅλοι σὲ τοῦτο σπεύσετε και πῖτε και φάγετε.

Βεβαίως εἶναι φυσικὸν ἀπὸ τὰ περισσεύματα
νὰ σοῦ προσφέρουν γεύματα,
πλήν ὄντως φαίνεται ἔξοχον και θαῦμα τῶν θαυμάτων
νὰ πίνης πάντα και νὰ τρῶς ἐκ τῶν ὑστερημάτων.

Βεβαίως εἶναι φυσικὸν νὰ τρέφεται μ' ἐλέη
παντὸς διοντος μὲ χλιδὴν και μαλακὰς σισύρας,
ὁ κόσμος ὅμως, Περικλῆ, κι' ἐμεῖς οἱ ψωραλέοι
ἀξίαν ἀποδίδομεν' στὸν ὀβολὸν τῆς χήρας.

Αν ἦσαν περισσεύματα πραγματικὰ τῶνόντι
μήτ' ἔναν ὕμνον θάλεγες γιὰ τοῦτα, κουτσοδόντη,
μὰ τώρα ψάλλεις λιγερὰ
νυχθημερόν, κενέφρη,
γιατὶ τὸ κράτος μὴ χάρα
μ' ἐλλείμματα σὲ τρέφει.

Κι' ἂν τὸ κράτος ἀπορῇ
και σὲ πλοῦτον ὑστερῇ
κι' ὅλων λένε πῶς στερεῖται.

Κι' ἂν τὰ μάλ' ἀτροφικόν,
ἀσθενὲς κι' ὑστερικόν
παρὰ πάντων θεωρεῖται.

Μὴ χάρα τὰ καταφέρνει
μὲ στερήσεις τρώει πίνει,
ἐξ ὑστερημάτων πέρνει,
ἐξ ὑστερημάτων δίνει.

Οἱ δύο προσφιλεῖς φθάνουν πρὸ τῆς Βουλῆς.

Π. — Αὐτὸ δημαίνει τὸ λοιπὸν Προϋπολογισμός;
Φ. — Μὲ τοῦτον ἐξεγείρεται κι' ὁ πατριωτισμός.

Καθένας μερικὸ ζητᾷ
κι' ἀρχίζει τὰ γουργορητὰ
κι' ἡ ξύλινη κοιλιά μου.

Εἶναι μὴ βίβλος μυστική,
γριφώδης, καθβαλιστική,
καθὼς τοῦ Νοστραδάμου.

Προκαλεῖ ξεφωνητὸ
τῆς κλεινῆς γλωσσοκοπᾶνας...
τρεῖς και τὸ καὶ τρεῖς και τό,
τρεῖς και τὸ λουρί τῆς μάννας.

Μετανάστας εὐτυχεῖς
στέλλει' στὴν Ἀμερικὴ...
φόρους ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ὁ παπᾶς μας ὁ παχὺς
ἐφαγε παχειὰ φακὴ.

Αὐτὸ σημαίνει, Περικλῆ, Προϋπολογισμός,
δείχνει πατέρας ἀληθεῖς τοὺς γλωσσοκαμπανάτους...
γι' αὐτὸν τὸν περιώνυμον πολλῶν ὑστερισμός,
κι' εἶναι μὴ διασκέδασις χρονιάτικη τοῦ κράτους.

Π. — Μ' αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἔφερες και πάλι' στὴ Βουλὴ.
Φ. — Νομίζω πῶς ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας ὁμιλεῖ.

Γούναρης ὁ Πατρινός εἰς τὰ νούμερα δεινός,

Νάτος νάτος εἰς τὸ θῆμα κι' ὅλοι τὸν κυτοῦν' στὸ στόμα,
ἄλλοτε τῶν Ἰαπώνων κατελάμπρυνε τὸ κόμμα,
κι' ἐπολέμει σὰν Κουρόκνυ
τὸν στρατὸν τοῦ Θεοτόκη.

Πλήν σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
ὁ τῶν Ἰαπώνων φίλος
ἐγινε τοῦ Κόντε στύλος
και τὸ χέρι τὸ δεξί.

Και τὸ Πέρτ-Ἀρθοῦρ ἀλώσας
κόσμον ἐδαμίνισε,
και τῶν Ἰαπώνων γλώσσας
αἰχμηρὰς ἀκόνισε.

Ἄξιος ὁ Πατρινός,
κι' ὁ χρυσοῦς Αὐγερινός
τὸν εὗρηκε γρηγοροῦντα
και πολλὰ κυσοφοροῦντα

Ἦτον ἄγρυπνος συχνὰ
νάθρη κρέας και ψαχνὰ,
και τὸν εἶδαν ἀγρυπνοῦντα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι
γιὰ νὰ φέρη, καθὼς λένε, τὴν μὴν ἄκρα μὲ τὴν ἄλλη.

Πρόσμεναν κι' οἱ Γλαπινέζοι
λίγο κρέας πῶς θὰ ἔρῃ...
ἀνθρακες οἱ θησαυροὶ
κι' ἄδεια πιλάτα' στὸ τραπέζι.

Κι' ἂν ἔχης τᾶσιν εἰδικὴν
πρὸς τέχνην οικονομικὴν
τοσάκις ὕμνηθεῖσαν,
πῶς νάθρης σὺ κα' στὴν σὺκην
τὴν ἀποξηρανθεῖσαν;

Ποσάκις δὲν ἀγρύπνησε και τοῦτος κεκυφώς...
ἀκτὶς ἡλίου, κάλλιστον χρυσῆς ἡμέρας φῶς,
ποσάκις και τὸν Γούναρην δὲν εἶδες ἀγρυπνοῦντα
κι' ἀπὸ τὸ φέσι κόπτοντα γιὰ περιττὴ τὴν φούνη;

Κύττα τον, καυμένη μάννα...
δέδουκε μὲν ἡ σελάνα,
δέδουκαν δὲ και πλειάδες.

Πλήν ὁ Γούναρης μονάχος
ἀγρυπνεῖ και χάνει πάχος
μὲ τοῦ κράτους τοὺς μπελάδες.

Προϋπολογισμοῦ πομπή... βαρδάζετε' στῆς Βουλαῖς νὰ μπῇ.

Θαῦμα ποῖς' ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ
μὲς' στὴν πλάσιν τὴν νωθράν,
και τῶν ἀριθμῶν νὰ τάμῃ
τὴν μεγάλην Ἐρυθράν;

Ἀντίο νυκτέρια
και πούλιας ἀστέρια,
και φῶτα φρικτῶν
και μαύρων νυκτῶν.

Ὡ κόποι χαμένοι!..
κατόπιν τῶν πόνων
κατάλοιπον μένει
μὴ νοῦλα και μόνον.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἐκεῖνη
γιὰ μᾶς δὲν θὰ μείνῃ,
μὴ μέρα κι' ἡ νοῦλα
γιὰ τάφο της θάχῃ
τὸ δόλιο στομάχι
παντὸς φαταούλα.

Οἰκονομίας ἄχαρης
ἔχουν μεγάλοι τόνοι...
ὁ Γούναρης τῆς ζάχαρης
τὸν φόρον ἐλαττώνει.

Χαρῆτε και δὲν θάχωμε τῆς ζάχαρης τὴν ἔννοια,
σὲ πανδαισίαν ζάχαρης ὁ Γούναρης καλεῖ,
κι' ἂν κι' ἔτρεχαν τὰ λόγια τοῦ γλυκοῦ και ζαχαρένιο
Δραγούμηδες και Ράλληδες τὸν πίκραναν πολύ.

Ἐξέστησαν κυρίαρχοι και φέροντες τὰ πρώτα,
πλήν βλέπων στὸ Ρωμάλικο πῶς πλημμυροῦν τὰ φῶτα
φορολογεῖ τὸν φωτισμὸν' στῶν φῶτων τὴν πηγὴν,
κι' οἱ φωτοδῶται τρέπονται πρὸς σκότειον φυγὴν.

Ἦταν λόγος ζαχαρένιος και μὲ ρητορείας ἄνθη,
πλήν ὁμίλησε Δραγούμης κι' ὁ τῆς Πάτρας ἐπιγράνθη.
Ὁδοῦν τάβαλε κι' ὁ Ράλλης, ποῦκανε πολλὰ ταξείδια
και τοῦ χάρισαν ζαχαρόδια,
μὲ τοῦ Γούναρη τὰ ξύδια,
μὲ τοῦ Γούναρη τὰ λάδια.

Ὁ μελίρροτος τῆς Πάτρας, ὁ παρὰ ποτε γλυκὺς,
ἐξηρέθισε τὴν μὴνιν τῆς ἀξιωματικῆς,
κι' ἐπικράνθη κατὰ κόρον
μὲ πικρὰν χολὴν ρητόρων.

Μὲ λόγια και τὸν Γούναρην τὸν πίκραναν παράτονα
κι' ὅσοι τὸν εἶπαν Κάτωνα.
Ὅμως ἡμεῖς ὑμνήσωμεν
τὸν ρέκτην Πατρινόν,
κι' ἐγκώμα τονίσωμεν
στὸν νοῦν τὸν φωτεινόν.

Ὁ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς ὅσους ἔχουν νοῦ
νοήμονες πῶς εἴμεθα,
κί' ἐν γούνασι προσκείμεθα
Γούναρη Πατρίνου.

Εἴθε κί' ἄλλοι σάν καὶ τοῦτον τὸν Προῦπολογισμὸν
νὰ κινεῖν τὸν θαυμασμόν.
Εἴθε κί' ἄλλους σάν καὶ τοῦτον νὰ μᾶς φέρουν συνεχεῖς
καὶ νὰ ζήσωμεν ἡμέρας ζαχαρένιας ἐποχῆς.

Εἴθε ν' ἀνοίξῃ μπρὸς μας μιὰ ζαχαρένια στράτα
κί' ὅλοι γιὰ πασσατέμπο νὰ τρῶμε ζαχαράτα.
Ζαχαρεῶν νὰ γίνῃ
κί' ἡ νέα Ρωμηοσύνη,
ποῦναι κολοκυθένια.

Παντοῦ ζαχαροθήκαις
καὶ ζαχαρένιαις νίκαις,
ὄλο καὶ ζαχαρένια.

Ὁ καθεὶς νὰ κελαῖδῃ
ζάχαρης καλὰ μυρία,
σάν βαπτίζεται παιδί
νὰ τὸ θγάξουν Ζαχαρία.

Ἀπὸ ζάχαρη νὰ γίνουν καὶ στρατεύματα καὶ στόλοι
καὶ νὰ ζαχαρώνουν ὅλοι
στῆς Ἀρχῆς τὸ περιβόλι.

Ζάχαρη νὰ τρῇν κί' ἐκεῖνοι, ποὺ φωνάζουν πῶς πεινᾶνε,
καὶ μὲ λόγους ζαχαράτους
ἢ κοιλὰς αὐτοῦ τοῦ κράτους
ἐρημος Ζαχάρα νάναι.

Εἴθε νὰ δγουν εὐεργέται καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
σάν κί' ἐκεῖνον τὸν Ζαχάρωφ, ὅπου τῶρα θ' ἀνιδρύσῃ
Πρεσβειῶν ἰδρύματα
μὲ δικά του χρήματα.

Γιὰ βροχὴ καὶ γιὰ χαλάζι ζάχαρης νὰ πέφτουν σῶλοι,
καὶ βουνὰ καθὼς τὴν Οἶτην
ἀπὸ ζάχαρη νὰ θλέπη, καὶ νὰ πάθουν τέλος, ὅλοι
ζαχαρώδη διαδήτην.
Καὶ καθένας ζαχαρένιος νὰ χαϊδεύῃ τὰντερά του
καὶ τῆς ζάχαρης τὸ κράτος ν' ἀνυμνῇ τοῦ Ζαχαράτου.

Κάθοδος πολλῶν Σμυρναίων εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων.

Τὰ παιδιὰ τῆς Ἰωνίας ἀπεφάσισαν κί' ἐκεῖνα
μὲ φιλότατους Νεοτούρκους νὰ μᾶς ἔλθουν στὴν Ἀθήνα.
Σηκωθῆτε σηκωθῆτε μὲ λαχτάρα στὴν ψυχὴ
μία πάνδημος νὰ γίνῃ καὶ μεγάλ' ὑποδοχή.

Σηκωθῆτε Συντεχνία, Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα,
Δῆμε, Κόσμε, Πολιτεία.

Καλῶς νᾶλθουν, καλῶς νᾶλθουν... κί' ἐγὼ λύραν θ' ἀνακρούω
σπεύδετε καὶ μὴν ἀργεῖτε,
ψάλλετε τοὺς Νεοτούρκους, τοὺς Σμυρναίους, τὸν Μανούσο,
ποῦ τῆς ἐκδρομῆς ἡγεῖται.

Καλῶς νᾶλθουν κί' οἱ Τοῦρκοι στῶν Γκισούρηδων τὴν Μεκῆ
καὶ στῶν Ροῦμ τὴν Μεδινᾶ,
κί' εὐλαδῶς νὰ προσκυνήσουν τὴν Παλλάδα τὴν γυναῖκα,
τοῦ Διὸς τὴν Ἀθηνᾶ.

Καλῶς νᾶλθουν κί' οἱ Τοῦρκοι νὰ σκορπίσουν νέφη μαύρα,
μὰ κί' Ἑβραῖοι μερικοὶ
καλῶς νᾶλθουν ἀπ' ἐκεῖ,
νὰ τοὺς πᾶμε καὶ σ' ἐκείνη τῶν Γκισούρηδων τὴν Χάβρα.

Φέρετέ τους ὅπου δόξαις σελαγίζουσιν στὸν αἰῶνα,
δείγματα θερμῆς ἀγάπης δείξετέ τους περισσά,
κί' ἀνεβάσετε τοὺς Τούρκους στὸν ἀγῆρω Παρθενῶνα,
ποῦχε γίνε καὶ δικός των, νὰ φωνάζουν: τὸν γιὰ σᾶ.

Μὲ πόνο κί' ὁ Ρωμηὸς θρηνεῖ στοῦ Δεληγερώργη τὴν θανή.

Κλάψετε σεῖς, ποὺ ξέρετε τί δύσκολα, τί σπάνια
σκορπίζονται σ' αὐτὴ τὴ γῇ δῶρα ψυχῆς οὐράνια.
Κλάψετε σεῖς, ποὺ ξέρετε ποῖα χάθηκε νεότης,
ποῖα χάρις σαδανώθηκε, ποῖα παιδικὴ σεμνότης.

Κλάψετε σεῖς, ποὺ ξέρετε γιὰ ποῖό σας κλαῖτε φίλο,
κί' ἄς κόψῃ Μοῦσα θλιθερὴ μυρτιάς καὶ δάφνης φύλλο,
κί' ὁ τάφος του, ποὺ μέσα του γλυκερὰ γροικεῖται ρίμα,
νάναι γιὰ σᾶς τοὺς διαλεκτοὺς ψυχῆς πανώρηας μνήμα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εὐλογητὸς ὑμέναιος Ἀλέκου Ξανθοπούλου,
ποῦναι γιὰ τοὺς περὶ τοῦ στίχου Πόλις τὸ Φανάρι,
μαζὶ μὲ τὴν Ἀγγελικὴν τοῦ Γιάννη Καλφοπούλου,
κορίτσι χαριτάβουτον καὶ κοριτσιὸν καμάρι.
Ὁ δὲ τῆς νύμφης ἀδελφός, Ἀλέξανδρος κί' ἐκεῖνος,
τὸ ζεῦγος ἐστεφάνωσε καὶ ἦτον ὁ γάμος φίνος.

Θὰ παῖξῃ Φάουστ αὐτοῖον εἰς τὸ Βασιλικόν
ἐκεῖνο τὸ Μελόδραμα τὸ Πανελληνικόν,
καὶ θὰ προστρέξουν βέβαια φιλόμουσοι πολλοί...
Θὰ παῖξῃ δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Μεριστοφελῆ
ὁ Καραβίας, φλογερὸς τῆς τέχνης διασώτης,
ἢ Ἐσπερίας ἀρχιερεὶς βαθύφωνος ἐν πρώτοις.

Ἐλένη τοῦ Μακρίδη καὶ Γιάννης Κωζαδίνος
ζευγάρωσαν στὴν Πόλιν τὰ μάλα χαρισμένως,
κί' ὁ Φασουλῆς ἐνδέρμιος καθεὶς καλὸ καὶ χαρὶ
εὐχῆθη καὶ σὲ τὸν τοῦτο τὸ ζηλευτὸ ζευγάρι.